

поснитѣ думи тѣхния най-добъръ смисълъ. Стариятъ имаше право. Безименитѣ трѣбва да станатъ, да заговорятъ, да се покажатъ.

Той стана. Погледътъ му полетѣ далече. Трѣбва! И той пръвъ да почне! Трѣбва! Той гледаше презъ покривитѣ на цѣлия градъ, златнитѣ куполи на черквитѣ, червенитѣ облаци на залѣза. Трѣбва! Той чувствувахе да израства. Тѣлото му се изпълваше съ сили. Въ главата му струяха мисли и решения. Отде да започне и какъ. Най-после се залови за нѣщо.

Протегна ржка къмъ стария:

— До виждане! Благодаря ти за всичко.

Той вече отвори вратата да излѣзе, но тамъ се спрѣ, полуусмихна се и, като посочи картината каза ясно и убедително:

— Захвърли това. Рисувай хубавото, което ще бжде. Азъ бихъ могълъ да ти дамъ съвсемъ хубавъ сюжетъ. Но ние пакъ ще се видимъ. До виждане.

Неговитѣ стѣпки бързо заудряха по стълбитѣ.

Младеновъ обърна глава:

— Азъ чувахъ, че Струмски боледувалъ тежко, и това се отразило на здравето му.

Стариятъ стоеше срѣдъ стаята замисленъ, но изведнажъ се вслуша въ думитѣ на Младенова и махна съ глава.

— Боленъ! Да, билъ боленъ. Страдалъ отъ липса на общественостъ.

— Азъ чувахъ за физически неджгъ.

Стариятъ енергично отговори: